

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

przy udziale Prokuratora Piotra Barczewskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17.10. i 17.11.2017 r.

sprawy przeciwko

W. G. urodz. (...) w N.

syna J. i E. z d. S.

oskarżonego o to, że: I. w okresie od 11 do 20 sierpnia 2014 roku w L. działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wyłudził dowody rejestracyjne na samochody marki: M. (...) nr rej. (...), H. (...) o nr rej. (...) oraz R. (...) nr rej. (...), przez podstępne wprowadzenie w błąd co do osób będących faktycznymi właścicielami pojazdów pracownika Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w L. upoważnionego do wystawienia dokumentów, używając jednocześnie jako autentycznych podrobionych hiszpańskich dokumentów rejestracyjnych oraz podrobionych dokumentów zakupu w/w pojazdów,

tj. o czyn z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k.

II. w okresie od daty bliżej nieustalonej do dnia 13 października 2015 roku w L. działając z góry powziętym w krótkich odstępach czasu pomagał w ukryciu samochodów marki: H. (...) o nr rej. (...) o wartości 70.000 zł uzyskanego z kradzieży zaistniałej w dniu 12 sierpnia 2014 roku na szkodę (...) S.A. oraz P. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł uzyskanego z przywłaszczenia dokonanego w okresie od 3 kwietnia do 16 maja 2016 roku na szkodę S. W. wiedząc, że zostały one uzyskane z czynów zabronionych,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

orzeka

I. W ramach zarzucanego oskarżonemu W. G. czynu ciągłego wskazanego w punkcie I aktu oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w czasie i w miejscu jak w zarzucie, działając ze z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu wyłudził dowody rejestracyjne na samochody marki: M. (...) nr rej. (...), H. (...) o nr rej. (...) oraz R. (...) nr rej. (...), przez podstępne wprowadzenie w błąd co do osób będących faktycznymi właścicielami pojazdów pracownika Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w L. upoważnionego do wystawienia dokumentów, co stanowi przestępstwo z art. 272 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na mocy art. 272 k.k., przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

II. W ramach zarzucanego oskarżonemu W. G. czynu ciągłego wskazanego w punkcie II aktu oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w czasie i w miejscu jak w zarzucie, przyjął i pomagał w ukryciu ww. samochodów, o których na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że pochodzą z czynów zabronionych, co stanowi przestępstwo z art. 292 § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

III. Na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. kary wymierzone oskarżonemu w punktach I i II wyroku łączy i orzeka karę łączną 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

IV. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot części kosztów sądowych w kwocie 200 (dwustu) złotych, a w pozostałej części zwalnia go z obowiązku ich zwrotu i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 24/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 sierpnia 2014 r. oskarżony na prośbę M. J. złożył w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w L. wniosek o zarejestrowanie samochodu marki R. (...) o nr VIN (...). Samochód nie stanowił własności oskarżonego i składając wniosek działał on w zamiarze wyłudzenia nieprawdy odnośnie jego dowodu rejestracyjnego. Pojazd ten uzyskał nr rej. (...).

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.176-178,430,563v-564),
- zeznania M. J. (k.20-23,25-27,30-32,54,565),
- wniosek o zarejestrowanie pojazdu (k.75-80),
- pismo (...) (k.88).

W dniu 11 sierpnia 2014 r. oskarżony wystąpił do Starostwa Powiatowego w L. o zarejestrowanie samochodu marki M. (...) o nr VIN (...). Oskarżony uczynił tak na prośbę M. J.. Samochód został zarejestrowany i otrzymał nr rej. (...), jako właściciel pojazdu był wskazany oskarżony, choć nie odpowiadało to prawdzie.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.176-178,430,563v-564),
- zeznania M. J. (k.20-23,25-27,30-32,54,565),
- wniosek o zarejestrowanie pojazdu (k.89-95),
- pismo (...) (k.88).

W dniu 20 sierpnia 2014 r. oskarżony W. G. złożył w Starostwie Powiatowym w L. wniosek o zarejestrowanie samochodu marki H. (...) o nr VIN (...). Oskarżony złożył ten wniosek na prośbę M. J., który użytkował ww. pojazd. Oskarżony nie był właścicielem tego samochodu i występując o zarejestrowanie go oskarżony zamierzał wyłudzić

potwierdzenie nieprawdy w dowodzie rejestracyjnym. Samochód ten został zarejestrowany i otrzymał nr rej. (...), ze wskazaniem że oskarżony był jego właścicielem.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.176-178,430,563v-564),
- zeznania M. J. (k.20-23,25-27,30-32,54,565),
- zeznania A. S. (k.390,564v),
- wniosek o zarejestrowanie pojazdu (k.59-65),
- pismo (...) (k.88),
- protokół oględzin (k.362-363),
- dokumentacja fotograficzna (k.364-368),
- protokół zatrzymania rzeczy (k.371-373),
- opinia kryminalistyczna (k.376-379),
- pismo H. (k.381),
- wydruk z bazy KSIP (k.382),
- upoważnienie (k.420),
- pokwitowanie (k.424).

Oskarżony nie widział, że dokumenty na podstawie których zarejestrował ww. pojazdy były sfałszowane, co dotyczy hiszpańskich dowodów rejestracyjnych, zaświadczeń o badaniach technicznych i dowodów opłat podatku akcyzowego.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.176-178,430,563v-564),
- zeznania M. J. (k.20-23,25-27,30-32,54,565),
- pismo (...) (k.88).

W bliżej nieustalonym okresie oskarżony przyjął do swojego warsztatu samochodowego pojazd marki H. (...). Samochód ten pochodził z przestępstwa, gdyż w dniu 12 sierpnia 2014 r. został skradziony. W czasie kradzieży był warty 70.000 złotych. W czasie przyjęcia do warsztatu oskarżonego miał wspawaną tabliczkę z oznaczeniem identyfikacyjnym. Oskarżony przyjął w bliżej nieustalonym okresie do swojego warsztatu samochodowego w L. przy ul. (...) samochód marki P. (...), stanowiący własność S. W.. Samochód ten w czasie kradzieży przedstawiał wartość 30.000 złotych i miał nr rej. (...). Oskarżony przyjął ten samochód mimo, że pole numerowe z oznaczeniem identyfikacyjnym pojazdu zostało wspawane z innego pojazdu. Oskarżony w dniu 13 października 2015 r. poinformował o miejscu przechowywania tych pojazdów, na skutek czego ich właściciele lub następcy prawni odzyskali je.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.176-178,430,563v-564),
- zeznania M. J. (k.20-23,25-27,30-32,54,565),

- zeznania A. S. (k.390,564v),
- zeznania S. W. (k.318-319),
- zeznania A. W. (k.35-40,576v),
- wniosek o zarejestrowanie pojazdu (k.59-65),
- pismo (...) (k.88),
- protokół oględzin (k.362-363),
- dokumentacja fotograficzna (k.364-368),
- protokół zatrzymania rzeczy (k.371-373),
- opinia kryminalistyczna (k.376-379),
- protokół oględzin (k.268-269),
- dokumentacja fotograficzna (k.270-275),
- opinia kryminalistyczna (k.278-280),
- umowa najmu (k.322),
- protokół okazania (k.332-333),
- pokwitowanie (k.340),
- umowa (k.418-419),
- upoważnienie (k.420),
- pokwitowanie (k.424).

Oskarżony podczas postępowania przygotowawczego w trakcie pierwszego przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.176-178). Podał, że od kilku lat znał A. W., przez jego poznał mężczyznę o pseudonimie (...) Łeb, później dowiedział się, że nazywał się on M. J.. Dla M. J. wykonywał usługi związane z naprawami samochodów, M. poprosił go o zarejestrowanie na niego trzech samochodów, miała to być przysługa koleżeńska. Samochód marki H. (...) ukrył przed osobami, które go poszukiwały. Chciał go oddać M., okazało się, że został on aresztowany. Samochód P. (...) kupił od M. za 9.000 złotych. Nie wiedział, że ten samochód pochodził z czynu zabronionego. Gdy Policja szukała tego pojazdu, postawił go na parkingu przy szkole nr 6 w L.. W trakcie kolejnego przesłuchania (k.430) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i uzgodnił wymiar kary za te przestępstwa. Podczas rozprawy oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia (k.563v-564). Stwierdził, że nie wyłudził żadnych dokumentów. Poznał M. J., który wykonywał w jego warsztacie drobne naprawy samochodów. Po pewnym czasie on przyjechał do niego i poprosił, aby zarejestrował na siebie samochód, ponieważ on miał wówczas problemy z żoną. Pomógł mu jak innym osobom, które przyjeżdżały do niego naprawiać samochody. Zarejestrował te samochody, ale nie wiedział, że miały podrobione dokumenty. Sprawdzał numery seryjne tych samochodów i nie były one przebijane. Sprawdzałem również dokumenty tych samochodów, pod względem zgodności z numerami seryjnymi samochodów. Za samochód marki P. (...) zapłacił M. J. kwotę 9.000 zł, natomiast H. (...) zatrzymał, aby Prokurator mógł ją zwrócić właścicielowi. Pokrzywdzeni odzyskali dwa samochody, a on miał z tego powodu problemy. Nie otrzymał za zarejestrowanie tych samochodów żadnych pieniędzy, miał jedynie remontować kolejne samochody przyprowadzone przez M. J. i zarabiać na tym.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której podał, że zarejestrował przedmiotowe samochody nie wiedząc, że M. J. dołączył do nich fałszywe dokumenty i nie wiedział, że samochody marek P. (...) i H. (...) pochodziły z czynów zabronionych. Ta część wyjaśnień oskarżonego znajduje potwierdzenie w zeznaniach M. J. (k.20-23,25-27,30-32,54,565), A. W. (k.35-40,576v), A. S. (k.390,564v) i S. W. (k.318-319). Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień oskarżonego, w której podał, że zgłoszenie do zarejestrowania trzech samochodów było czynnością odpowiadającą rzeczywistości i nie stanowiło naruszenia porządku prawnego. Ta część wyjaśnień oskarżonego jest wewnętrznie sprzeczna i nielogiczna. Niewątpliwie oskarżony nie był właścicielem pojazdów marki M. o nr rej. (...), H. o nr rej. (...) ani R. o nr rej. (...). Wystąpienie przez oskarżonego o zarejestrowanie tych samochodów i podanie, że był ich właścicielem było zatem wyłudzeniem nieprawdy w dokumencie, jakim były dowody rejestracyjne tych pojazdów. Nie zasługują na wiarę te części wyjaśnień oskarżonego, w której podał, że nie mógł przewidzieć na podstawie towarzyszących okoliczności, że samochody marek H. (...) i P. (...) pochodziły z czynów zabronionych. Jak wynika z dokumentacji fotograficznej (k.364-368) i opinii kryminalistycznej (k.376-379) oznaczenie identyfikacyjne na przegrodzie czołowej samochodu H. (...) zostało wspawane. Oskarżony jako prowadzący warsztat samochodowy powinien dostrzec taką istotną okoliczność. Ponadto z dokumentacji fotograficznej (k.270-275) i opinii kryminalistycznej (k.278-280) wynika, że oznaczenie identyfikacyjne na prawym błotniku zostało wspawane. Oskarżony jako prowadzący warsztat samochodowy powinien dostrzec taką istotną okoliczność.

A. S. zeznał w toku postępowania przygotowawczego (k.390), iż był właścicielem samochodu marki H. (...) o nr rej. (...). Samochód ten skradziono mu w dniu 12 sierpnia 2014 r. z parkingu przy sklepie (...) w W. przy ul. (...). Podczas rozprawy zeznał (k.564v), że miał samochód marki H. (...), który został skradziony w 2013 roku. Samochodu tego nie odzyskał.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonej oraz zeznaniach M. J. (k.20-23,25-27,30-32,54,565).

M. J. zeznał w postępowaniu przygotowawczym podczas pierwszego przesłuchania – k.20-23 (odnośnie zdarzeń będących przedmiotem niniejszej), iż poprosił W. G. o zarejestrowanie na jego nazwisko trzech samochodów, tj. H. (...), R. (...) i M. (...). Podrobił dokumenty tych samochodów. Podczas kolejnego przesłuchania (k.25-17) zeznał, iż H. (...), którą zarejestrował W. G. pochodziła z kradzieży. W trakcie kolejnego przesłuchania (k.30-32) stwierdził, że samochód P. (...) wynajął, później postanowił go przywłaszczyć i nie zwrócił. Wyciął z innego pojazdu numery VIN i przykleił lub wspawał w P. (...), przekazał go w rozliczeniu oskarżonemu. Podczas rozprawy zeznał (k.565), że jest oskarżony o współudział w przestępstwie objętym postępowaniem, a przynajmniej tak mu się wydaje. Znał oskarżonego, kilka lat temu prowadził on warsztat. Poprosił oskarżonego o zarejestrowanie samochodów i nie informował go o tym, że dokumenty tych samochodów były podrobione lub samochody te pochodziły z przestępstwa. Przyprowadził oskarżonemu samochody marki P. (...) i H. (...), ale nie powiedział mu, że samochody te były kradzione.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego. Należy zwrócić uwagę, że nie ma dowodów potwierdzających, że oskarżony wiedział, że dokumenty na podstawie których zarejestrował trzy ww. samochody były podrobione. Nie ma również dowodów świadczących o tym, że oskarżonych wiedział, że samochody H. (...) i P. (...) pochodziły z przestępstw.

A. W. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.35-40), iż zna W. G., który zarejestrował na siebie trzy samochody dla M. J.. W. G. odebrał H. (...) z W., gdy poprosiła go o to Policja i naprawiał ten samochód. Oskarżony użytkował ponadto samochód marki P. (...), który należał do M. J.. Podczas rozprawy zeznał (k.576v), iż oskarżony jest jego sąsiadem, natomiast M. J. był jego kolegą, który oszukał go na kwotę około 700.000 zł.

Zeznania te zasługują na wiarę, gdyż znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego i zeznaniach M. J..

K. S. zeznał (k.42v-43), że prowadził firmę zajmującą się obrotem samochodami. Znał M. J. i podpisał dla niego umowę sprzedaży jakiegoś samochodu, za co miał otrzymać 1.000 złotych, ale ten mu ich nie wypłacił.

Zeznania te zasługują na wiarę, gdyż znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego oraz zeznaniach M. J..

W. S. zeznał (k.134v-135), że samochód R. (...) o nr rej. (...) użytkował w okresie od listopada do grudnia 2014 r. Samochód dostał od M. M. w rozliczeniu za niezwróconą pożyczkę. Samochód ten w marcu 2015 r. zwrócił M. M., odebrał go jakiś jego kolega.

Zeznania te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek nie miał bezpośrednich wiadomości w sprawie.

J. L. zeznał (k.158v-159), iż prowadzi warsztat samochodowy. W kwietniu 2015 r. oskarżony wstawił tam samochód H. (...). Samochodu nie mógł naprawić, po dwóch tygodniach odebrał go oskarżony. Oskarżony przyprowadził do jego warsztatu również samochód P. (...), naprawił go, a oskarżony go odebrał.

Zeznania te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek nie miał bezpośrednich wiadomości w sprawie.

Świadek S. M. zeznał (k.313v-316), iż w 2013 r. kupił samochód P. (...). Okazało się, że samochód był złożony z części pochodzących z różnych samochodów i zwrócił go firmie, od której go kupił.

Zeznania te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek nie miał bezpośrednich wiadomości w sprawie.

S. W. zeznał (k.318-319), że prowadził wypożyczalnię samochodów, w lutym 2012 r. zadzwonił do niego klient T. P. i wypożyczył samochód P. (...) o nr rej. (...). Samochodu tego nie zwrócił.

Zeznania pokrzywdzonego potwierdzają, że samochód przyjęty przez oskarżonego pochodził z przestępstwa. Zasługują one na wiarę, gdyż znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego, dokumentacji fotograficznej (k.270-275), opinii kryminalistycznej (k.278-280), umowie najmu (k.322), protokole okazania (k.332-333) i pokwitowaniu (k.340).

Świadek D. D. zeznał (k.369v-370), iż prowadził firmę zajmującą się usługami transportowymi. Jego znajomy W. G. zaproponował mu przejęcie dwóch samochodów, tj. M. i R. (...) i spłatę kredytów z nimi związanych. Samochody te zajął Komornik, ale do ich sprzedaży egzekucyjnej nie doszło. Oskarżony użytkował samochód M., w którego chłodni był zaparkował kradziony pojazd.

Zeznania te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek nie miał bezpośrednich wiadomości w sprawie.

B. G. zeznała (k.577), że jej mąż zajmował się naprawą samochodów i jednym z jego klientów był M. J., który poprosił męża, aby ten zarejestrował kilka samochodów na swoje nazwisko, ponieważ on w tym czasie rozwodził się z żoną. Po pewnym czasie okazało się jednak, że to wszystko było kłamstwem. Nie była obecna przy rozmowie męża z M. J. dotyczącej zarejestrowania tych samochodów, dowiedziała się o tym od męża. Samochód marki H. i P. były samochodami kradzionymi, które stały u nich na podwórku.

Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne, gdyż są logiczne, rzeczowe, konsekwentne i znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego oraz zeznaniach M. J..

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci dokumentów wymienionych na k. 127, oprócz tych o których wiadomo, że zostały sfalszowane, zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Wartości samochodów pokrzywdzonych zostały określone zgodnie z ich oświadczeniami, gdyż odpowiadają one rynkowym wartościom podobnych samochodów i strony nie kwestionowały tej wartości.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony stanął pod zarzutami tego:

1. wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez złożenie wniosków o zarejestrowanie samochodów M., H. (...) i R. (...) oraz użył jako autentycznych podrobionych hiszpańskich dokumentów rejestracyjnych oraz podrobionych dokumentów zakupu pojazdów, co zakwalifikowano jako przestępstwo z art. 272 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
2. pomógł w ukryciu pochodzących z kradzieży samochodu marki H. (...) o wartości 70.000 złotych oraz P. (...) o wartości 30.000 złotych, co zakwalifikowano jako występki z art. 291 § 1 k.k.

Przestępstwo określone w art. 272 k.k. polega na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego. Niewątpliwie oskarżony nie był właścicielem pojazdów M., H. (...) i R. (...) i nie powinien był występować o zarejestrowanie tych samochodów, podając że był ich właścicielem (por. k. 59,75,89). Samochody te zostały zarejestrowane pod numerami rejestracyjnymi (...), w dowodach rejestracyjnych oskarżony był wskazany, niezgodnie z prawdą, jako właściciel tych pojazdów. Oskarżony mógł działać przyjmując, że M. J. chciał jedynie zataić zarejestrowanie tych pojazdów przed żoną w związku z procesem rozwodowym. Niewątpliwie jednak nie powinien w ogóle występować o zarejestrowanie tych samochodów w sposób sprzeczny z faktycznym stanem rzeczy.

Występek określony w art. 270 § 1 k.k. polega m.in. na użyciu za autentyczny podrobionego dokumentu. Niewątpliwie dokumenty dołączone przez oskarżonego do wniosków o zarejestrowanie ww. pojazdów były podrobione przez M. J., ale oskarżony o tym nie wiedział. Oskarżony nie może ponosić odpowiedzialności za działanie M. J., o którym nie wiedział i którego nie akceptował. Odnośnie tej części zarzutu należy uznać, że oskarżony nie ponosi odpowiedzialności za użycie podrobionych dokumentów.

Przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. polega na nabyciu, pomocy w ukryciu, przyjęciu lub pomocy w ukrywaniu rzeczy pochodzących z czynów zabronionych, jeśli ich wartość przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Minimalne wynagrodzenie wynosi obecnie 2.000 złotych, zatem próg ustawowy przestępstwa paserstwa od wykroczenia tego samego typu wynosi 500 złotych. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu oskarżony musiałby wiedzieć o takim pochodzeniu przyjętych do warsztatu samochodów P. (...) i H. (...) lub przewidując możliwość takiego pochodzenia tych rzeczy godzić się na to, a świadomość nielegalnego pochodzenia samochodu powinna występować u oskarżonego w czasie przyjęcia samochodu i następnie w czasie ich przechowywania (por. „Kodeks Karny z komentarzem” po red. A. Wąska, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2005 r., s. 1039).

W niniejszej sprawie nie ma dowodów potwierdzających, że oskarżony wiedział o takim pochodzeniu tych samochodów. Nie było innych osób, poza oskarżonym i M. J., które samochody te przyprowadziły do warsztatu i widziały jak wyglądało dowieszenie tych samochodów do warsztatu oskarżonego. Nikt postronny nie słyszał również rozmowy oskarżonego z M. J. lub osobami, które przyjechały z tymi samochodami. Samochody te nie posiadały ewidentnych śladów świadczących o ich kradzieży (por. protokoły oględzin z k. 268-269362-363, dokumentacja

fotograficzna z k. 270-275364-368). Opinie kryminalistyczne odnośnie tych pojazdów (k. 278-280, 376-379) wskazują, że pola z numerami VIN tych pojazdów były wspawane z innych pojazdów, a odkrycie tej okoliczności wymaga bliższego przyjrzenia się tym elementom pojazdów.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie można faktycznie stwierdzić, że oskarżony wiedział lub co najmniej godził się na to, że przyjął i pomagał w ukryciu samochodu należące do A. S. i S. W. jako pochodzące z czynów zabronionych.

Czyn oskarżonego polegał na przyjęciu i pomaganiu w ukryciu samochodów pochodzących z czynów zabronionych, przy czym oskarżony powinien i mógł przypuszczać o tym pochodzeniu tych pojazdów. Okoliczności przyjęcia samochodów do naprawy nie były bowiem zwyczajne, M. J. który je przyprowadził nie okazał żadnych jego dokumentów, a ponadto tabliczki z numerami VIN były przerobione. Z tych względów należy uznać, że oskarżony dopuścił się występkę określonego w art. 292 § 1 k.k.

Oskarżony ma 52 lata, zdobył wykształcenie podstawowe, jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu, prowadzi działalność gospodarczą i zarabia około 1.500 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.541), nie był karany (k.537).

Kara powinna przekonać oskarżonego i jego ewentualnych naśladowców, że popełnianie czynów zabronionych nie jest opłacalne, a wyłudzenie poświadczenia nieprawdy w dokumentach oraz przyjmowanie i pomaganie w ukrywaniu rzeczy pochodzących z czynów zabronionych nie powinno mieć miejsca. Osoba, która przyjmuje choćby nieumyślnie rzeczy pochodzące z czynów zabronionych powoduje, że sprawca kradzieży osiąga korzyść ze swego procederu, co zachęca go do dokonania kolejnych kradzieży. Ukrywający kradzioną rzecz uniemożliwia ponadto pokrzywdzonemu jej odzyskanie, powodując definitywną stratę. Taki sam efekt miało zarejestrowanie przez oskarżonego samochodów pochodzących z czynów zabronionych. Jako istotną okoliczność łagodzącą należy wskazać to, że oskarżony poinformował organy prowadzące ścigania o miejscu przechowywania przedmiotowych pojazdów, co spowodowało, że właściciele odzyskali je.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione okoliczności wymiaru kary Sąd uznał, że karami adekwatnymi do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oraz zdolnymi spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej wobec oskarżonego powinny być kary 50 stawek dziennych grzywny za wyłudzenie dowodów rejestracyjnych i 100 stawek dziennych grzywny za przyjęcie i pomoc w ukrywaniu pochodzących z czynów zabronionych pojazdów. Oba czyny zostały dokonane w podobnym czasie i wynikały z tej samej sytuacji faktycznej, stąd kara łączna została ustalona na zasadzie znacznej absorpcji kar. Wysokość jednej stawki została określona na kwotę 20 złotych, ze względu na niewielkie dochody oskarżonego.

Oskarżony ma stałe dochody i nie ma nikogo na utrzymaniu, będzie mógł zatem zwrócić koszty sądowe, bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i najbliższej rodziny. Uwzględniając powyższe, Sąd zasądził od niego zwrot poniesionych na rozpoznanie sprawy kosztów sądowych.